

Moștenirea

(3)

Rodica Cernea

De sărutu-mi greu!

***Ploile de toamnă, vise-agonizânde
Doar printre morminte, pot a se ascunde!***

Nici măcar acest lucru nu-i îmbunează pe băieți, trebuie să mă dovedesc aptă de întreaga lor grație, indiferent de cum este timpul, așa au hotărât ei, așa trebuie să fie. A plouat toată ziua, pământul este deja îmbibat de ploaia rece. Până la cimitir e lung drumul și în mod normal ar trebui să mergi jumătate de oră pe timp de zi, dar noaptea, pe o ploaie torențială, așa cum toarnă acum, cu siguranță mi-ar trebui cel puțin o oră, dacă nu mai mult.

Zis și făcut, îmi pun pelerina de ploaie, cizmulile de cauciuc și mă pregătesc de plecare, sub privirea plină de spaimă a lui Tiberiu, care mă roagă cu lacrimi în ochi să nu merg la cimitir. Nu știe ce și cum să facă, să mă spună sau nu tatei! Și el e mândru de mine și mă admiră pentru curajul meu nebunesc câteodată, dar acum, când vede ce este afară, spaima a pus stăpânire pe el. Orgoliul din mine iese la iveală și îmi spune cuvântul, trebuie să ajung la cimitir, nimic nu mă poate opri să-mi demonstrez în primul rând mie de ce sunt în stare.

Ies tiptil din casă, fără să mă simtă tata și mama, și pornesc la drum. Nu cred să mă mai fi întâlnit vreodată cu o așa noapte teribilă. Vântul fluieră năprasnic, rupând crengile din copaci și aruncându-le prin aer ca pe niște biete așchii.

Copacii cerșetori, își întind haotic brațele spre mine, abia așteptând să mă înhațe la fiecare pas pe care-l fac spre cimitir. Fulgerele imense brăzdează cerul și, cu toată teama pe care mi-o insuflă, îmi și luminează calea spre izbândă, iar tunetele, tunetele îmi bubuie în creier, asemenea unor tobe imense, care caută parcă să aducă îndârjirea în soldații porniți la atac, dar și în sufletul meu dornic de izbândă.

Sincer, pentru prima dată în viața mea am simțit cum pielea mi se face o adevărată „piele de găină”.

<https://mocah.org/>

Doar o secundă mi-a trecut prin minte să mă întorc acasă, unde aș fi fost în siguranță.

Am simțit, tot pentru o fracțiune de secundă, că e posibil să nu ajung la cimitir, darămite să mă mai și întorc.

Îndârjirea nereușitei mă face să strâng din dinți și să nu simt ploaia care deja îmi ajunge la piele, frigul mi s-a instalat în corp, nu văd firisorul de abur ce-mi iese din gură la contactul respirației cu răceala nopții ce mă înconjoară, nu simt noroiul care, asemenea unor palme uriașe, îmi prinde picioarele firave, nelăsându-mă să înaintez. Mi se lipesc picioarele de noroiul alunecos și alunec la fiecare pas pe care-l fac. Din cauza vântului, a crengilor căzute pe jos și a noroiului, biata mea pelerină de ploaie nu mai este decât o jalnică haină franjurată și murdară, care mai rău mă incomodează la mers decât să mă apere de vânt și de ploaie. Renunț la ea în scurt timp și pornesc mai departe, nălucă singuratică, prin noaptea haină.

Ajung, în sfârșit, la poarta cimitirului, și constat cu stupeoare că este închisă. Teroarea pune stăpânire pe mine la gândul că va trebui să abandonez misiunea. Îmi amintesc însă de o gaură în gardul lateral al cimitirului și pornesc iute într-acolo! Am găsit-o, e o deschidere făcută de copiii care merg la furat poame din copacii din curtea cimitirului.

Cred că greșesc când spun furat, cimitirul e al tuturor, deci și al copiilor, iar fructele sunt pentru toate gurile flămânde și doritoare de bunătăți.

Sunt copaci mulți și diverși care să sature toate gurile flămânde ale copiilor din împrejurimi și nu numai!

Cu chiu, cu vai, mă strecor în interior. Mi-am zdrelit brațele și picioarele în sârma ghimpată a gardului, dar nu mai simt oricum nimic, frigul a pus deja în totalitate stăpânire pe trupul meu firav. Am început să tremur, un tremur care nu vrea să mă părăsească oricât îmi doresc.

Aici, vântul spumegă mai aprig, mai îndârjit, e plin de mânie că am îndrăznit să-l înfrunt, sunt intrusul care trebuie pedepsit și o face cu multă râvnă.

Crucile de pe fiecare mormânt mi se par a fi monștri care ies din pământ, gata-gata să mă înhațe cu brațele lor imense, iar ceea ce gândesc eu că ar trebui să fie flori pe morminte, am impresia că sunt sufletele morților care părăsesc pământul, gata să mă ia cu ele, pedepsindu-mă pentru neobrăzarea ce am avut-o de a le înfrunta, de a le deranja tihna.

Am nevoie de toată puterea mea de imaginație pentru a pătrunde într-o lume cu mult mai frumoasă, de a transforma urletul sinistru al furtunii, într-o adiere de vânt, stafiile florilor să-mi fie prieteni dragi de joacă, iar tunetul, nimic altceva decât zgomotul mingii atunci când învinge statuia celor nouă pietre din jocurile noastre copilărești.

Cu o astfel de imagine, nimic nu-mi mai poate sta în cale, nici fulgerul care fără milă lovește un copac din apropiere și-l transformă într-o torță arzândă, dar care se stinge încet, încet sub perdeaua nemiloasă a ploii, nici tunetul care vine, pleacă și iară vine, într-un ritm infernal, nici rănilor de la mâini și de la picioare, nici măcar noaptea care mă cuprinde cu brațele ei nemiloase.

Am ajuns, în sfârșit, la mormântul pe care trebuia să-l găesc. Caut frenetic cu mâinile-mi mici, înghețate, care nu mai reușesc mare lucru, felinarul pe care trebuie să-l deschid, îl deschid caut și... am simțit cum ceva se târăște și mi se încolățește pe mână, ceva mai rece decât propria-mi mână, o strânsoare mai rece decât frigul datorat ploii însăși... un șarpe, mi-am șoptit într-o străfulgerare și am zâmbit.

Credeau că mă înving? Că oroarea pe care o simt ei când pun mâna pe un șarpe o voi simți și eu? Cât erau de naivi, am gândit și am strecurat capul șarpelui în deschizătura de la gât a rochiței, sperând să mai găsească bietul de el puțină căldură, ca să nu-l pierd pe drumul la înapoierea spre casă.

Am simțit cum se dezlănțuie iadul, izbânda mea, natura a vrut, cred, să o pedepsească tri-

mițându-mi în loc ploaie, tunete, fulgere și vânt, cu mult mai puternice acum, la înapoiere.

Mi-am promis că voi ajunge acasă, orice s-ar întâmpla! Ploaia mă șfichiuieste cu mii de bice care au bile de plumb la capete.

Drumul spre casă este un calvar de nedescris, mii de ochi de lup mă pândesc din beznă, gata să mă înhațe la fiecare pas pe care-l fac acum. Știu că nu este decât lumina fulgerului reflectată în ferestrele caselor pe lângă care trec. Nu am decât un gând, să ajung acasă, să arăt victorioasă șarpele, izbânda mea asupra băieților, asupra celor care nu cred că o fată e capabilă de asemenea curaj. Nu mă mai sperie nici furtuna, nici ploaia, nici întunericul. Știu că acasă, brațele puternice, tandre și calde ale tatei mă vor ocroti.

Cu fiecare pas, puterile îmi scad, iar frigul mă cuprinde cu gheara lui nevăzută ce se strânge încet, încet, în jurul inimii mele, care-și încetinește și ea bătăile.

Trebuie să reușesc, îmi spun!

Merg continuu, fără să mai văd, doar instinctul mă conduce spre casă. Mi se pare că văd luminițe multe care tremură în fața mea. E, oare, doar un miraj, ori cu adevărat se apropie? Da, da, se apropie, cad în brațele tatei care, alertat de Tiberiu, a pornit în căutarea mea. Simt doar căldura lor cum mă înconjoară și lacrimite lui calde ce-mi cad pe față, amestecându-se într-un vârtej nelămurit cu stropii de ploaie.

Mă prăbușesc în gol!

O liniște deplină, nefirească mă înconjoară. Aurora boreală își flutură peste tot, în jurul meu, multitudinea ei de culori. Să-mi aleg una, pe cea mai dragă, și să mă las cuprinsă de vraja ei. Asta și fac! Îmi aleg galbenul, e culoarea soarelui, a blăniței mele călduroase de leu și a grâului copt.

Mă las cotropită de galben și plutesc. Aripile imense sunt peste tot în jurul meu. Simt cum îmi cresc și mie aripi. Doamne, cât e de minunat să ai aripi și să zbori! Totul în jur e doar un zbor! Aud în depărtare cum cineva spune:

- Să fie anunțată salvarea.

- E pe moarte, spune o altă voce șoptită.

Simt doar legănatul, căldura brațelor tatei și zborul...

M-am trezit abia după două săptămâni de agonie, două săptămâni de coșmar pentru cei care mă iubeau și care au tot sperat să revin la viață. Medicii nu mi-au dat nici o șansă, doar o minune, spuneau ei m-ar fi putut salva. Minunea cred, au fost brațele tatei, care nu m-au părăsit nici o clipă.

Rămăsese doar o umbră din el, o umbră cu ochii adânciți în orbite, cu fața palidă, ca de mort, încadrată de o barbă deasă și lungă. I-a revenit lumina în ochi abia când ochii mei s-au deschis și i-au întâlnit privirea goală, în care se putea citi doar o oboseală imensă. Era, cred, abia acum îmi dau sea-

ma, golul vieții lui, gol pe care doar eu reușeam să-l mai umplu.

Legătura dintre noi doi era de nezdruncinat. Nimic, nici chiar moartea nu o mai putea rupe. Eram eu, Dorul lui și el, tata. Și astfel, eroica mea ispravă m-a dus la un pas de moarte. Prietenii mei, băieții, sunt uluiți de reușita mea! Acum sunt mentorul lor, eu piticul băiețoi!

Mă uit în ochii lor și le citesc respectul și admirația, dar nici în ruptul capului nu vor recunoaște, ei sunt băieți, eu... doar o fetiță! E treaba lor, îmi spun și mă las iară cuprinsă de somnul binefăcător al vieții.

Nici chiar mama nu m-a certat după peripeția cu cimitirul, doar că atitudinea ei s-a schimbat față de mine. Între noi a intervenit o răceală imensă, pe care o simțeam la fiecare apropiere. Mi se făcea „pielea de găină” la atingerea ei. Nici înainte nu mă lua prea des în brațe să mă iubească, dar acum o simt distantă, mult mai distantă decât înainte.

E tot mama, care-mi face orice hatâr, numai să mănânc ceva, care aleargă peste tot să am ce-mi trebuie, care nu mă ceartă atunci când îmi fac rochii elegante la păpuși din rochia ei cea mai bună și, totuși, unde e mama pe care mi-o doresc atât de mult, unde... ?

